24 Марта 1881 г. — — Иванъ и Евгения. Нищенство е свѣтъ, нищенство е

София 45 I Отмъщение. Горбадрин

Чуденъ е свѣтътъ! чудни сѫ хората! чудни сѫ горбадринцитѣ!

Въ нашето село преди двадесетъ години на живѣше една фамилия Ивановъ. Добъръ человѣкъ бѣше дѣдо Иванъ, но кръвницитѣ горбадрини го отлъгаха въ своитѣ нищенски примки и го сгоби тѫжна грѣшка.

Дѣдо Иванъ бѣше такъвъ българинъ, какъвто рѣдко сѫ срѣщали въ нашето отечество. Справедливъ, непороченъ, той винаги презираше горбадринцитѣ, тѫрговски чеда, които смукаха кръвта на нещастнитѣ нашенски народъ, които грабваха послѣднето богатство отъ бѣдния селенинъ, осрамено нему по отъ свѣтрадания арнаутинъ, който, казвали ни, за одна пукнала пара продавала родителитѣ си и хвърляла дечицитѣ въ звѣрскитѣ обѫтия на сивитѣ турчинъ. Да, дѣдо Иванъ ги презираше и плюеше имъ въ лицето. „Дѣдо Иване, ти работишъ явно противъ горбадринцитѣ, но не ли ще на умрѣ чеп нѣкога ще та обесятъ? го питаше по нѣкога дрѣ на ту, честна и трудолюбива кѫщовница! „Ти, чрено, въ нашитѣ работи не се бъркай, тѣ не сѫ лаврина за твоитѣ цѣра, ти си гледай кѫщата!“ отговаряше дѣдо Иванъ „Мога ли да гледамъ аз (онѣзи) нищенитѣ и подлитѣ средства, които употрѣбяватъ презренитѣ блюдолизци-горбадрини за да спечелятъ любовъта и расположението на азиатцитѣ? Мога ли да гледамъ безмилостно, какъвто тѣ продаватъ братята си сестритѣ си? Презирамъ ги, но ще преследвамъ и ще преследвамъ тѣхнитѣ нищенски планове, ще се мѫча да ги разоблачамъ . . . . . съвѣстъта ми налага това.“

II

Нашия градъ се намира покрай сребросгрупнитѣ Дунавъ. Колко хубаво изгрѣ е направенъ нашия градъ! Колко е хубавъ нашия градъ